

FOAIA DIECEZANĂ

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

APARE DUMINECA

Prețul abonamentului:	Manuscrisele nu se înapoiază și se adresează redacțiunii „Foaia Diecezană”; iar banii pentru abonamente și inserațiuni se trimit administrațiunii „TIPOGRAFIA și LIBRĂRIA DIECEZANĂ” în Caransebeș.	Prețul inserțiunilor:
Pe un an 160 Lei		Pentru publicațiuni oficiale, concurse, edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei
Pe jumătate de an 80 „		
Pe un pătrar de an 40 „		
Un număr 3 Lei.		
Pentru străinătate pe un an 260 Lei.		

Dr. Petru Barbu: Catihetica sau metodică religiei.

Fără îndoială că generațiile se făuresc în luminile bărbaților de elită, a celor ce le conduc din timp în timp. Aceștia le impregnează felul lor de judecată, le determină gradul de sensibilitate, stăpânind așazicând întreaga lor mișcare sufletească!

Autorul „catiheticeii” care apare acum în a treia sa edițiune, măcar în părțile acestea, deține de câteva decenii busola diriguitoare de suflete. Generațiile de copii din eparhia noastră și jur au crescut în linia trasată de el, cu merrindea ce însuș a pus în mână preoților.

Respectuos față cu pedagogia Herbart-Zilleriană venerabilul profesor dela Academia noastră teologică, a întregit edițiile anterioare ale lucrării amintite, cu observarea judicioaselor recenzii, cu experiența unei practici mai îndelungi și mai coapte și cu tot ce contribuie la deșăvârșirea unei școli cu principii probate și cu rădăcini serioase în ogorul acesta.

În favorul edițiilor anterioare s'au fost exprimat glasuri cu greutate. Nemuritorul istoric *Eusebie Popovici* întâmpina edițiunea I-a cu următoarele cuvinte: „De mult doriaș să văd și în literatura noastră un manual de catihetică, ca al Domniei Voastre, scurt, practic și corespunzător științelor și trebuințelor pedagogice-didactice de astăzi. Ați făcut un mare bine și la noi, celui ce are să fie urmașul părintelui Stefanelli și viitorilor studenți de Catihetică la facultatea de aici”. Iar la apariția celei de a doua ediții pe lângă multe alte recenzii cea de sub inițialele N. B. din „Revista teologică” dela Sibiu scria așa: „autorul a văzut trebuința retipăririi în a doua ediție a cărții, care de sigur aduce un însemnat ajutor și prețioase îndrumări catihe-

tului, preot ori învățător, la predarea religiei în școala populară... prin studierea ei se câștigă un prețios povățuitor în slujba noastră de educatori ai copiilor, ca ei să devină cu timpul creștini buni, oameni vrednici, membri folositori ai bisericii, trăind o viață tihnită aici pe pământ și dobândind mântuire dincolo de această lume”.

Astăzi, împreună cu autorul suntem mulțumitori lui Dumnezeu care ne-a dat să vedem realizată a treia edițiune a prețioasei lucrări.

Ea poate deveni și pentru cei mai puțin orientați în vastul material de învățământ religios un ghid de prima necesitate cu deosebire astăzi când vedem, că practica dela noi, a catehizației prin preoți, s'a generalizat; poate feri de rătăcirii vătămătoare ca acelea ce provoacă influența școlii active, ajunsă pe alocurea cu reprezentanții ei în cinste și grații nemeritate chiar în sânul unor înaintestătători de biserică.

Dr. Petru Barbu ne apare în această privință ca un puritan, care știe să redea în lumina vecinic fermecătoarelor Scripturi Sfinte, caracterul creștinesc ortodox care se recere acestui învățământ!

Iată cum se pronunță asupra lucrării sale din această mai nouă ediție „Biserica ortodoxă română” în Nrul de pe lunile Ianuarie-Februarie a. c.:

„Păr. Dr. Barbu este cunoscutul pedagog creștin al Bisericii noastre de peste munți, bărbat ales, a cărui muncă, de o viață întreagă, pe acest ogor, preoții de dincolo au voit să o sărbătorească acum câțiva ani. N'au putut, întru cât autorul cărții noastre căzuse greu bolnav. Cu bucurie vedem acum, că nu numai a biruit boala, ci încă este și în putere a ieși din nou pe ogorul scrisului bisericesc.

Este o frumoasă dobândă că autorul a putut ajunge cu *Catihetica* sa la a III. tipărire a cărții. Îl vedem în spusesele prefetei, că apără

temeiurile creștinești al predării religiunii și ne deschide ochii să nu ne luăm după orice nou-tăți ale zilei, cum este așa zisa *Școală activă*, care nu merge totdeauna pe dăra noastră creștinească.

Ca celce vorbește după o lungă frământare cu o asemenea ramură de studiu, Păr. Barbu trebuie ascultat. Sf. Sa este o autoritate între noi și ieșirea la iveală cu astfel de scrieri trebuie cinstită ca o roadă deplin coaptă, care nu poate fi de cât gustoasă.

În sporul de lucru dat preoților, prin pătrunderea lor în școlile primare*), o asemenea carte nu poate fi decât binevenită. Să puic mâna pe ea și s'o folosească.

Sfântul Sinod prin Sinodul Permanent din 13 Martie a. c. face recunoașterea oficială a cărții și o recomandă preoțimei spre folosit ca material auxiliar didactic pentru predarea religiei în școala primară.

Munca laborioasă a părintelui profesor Dr. Petru Barbu aprecierile tuturor care cunosc greul unei asemenea lucrări migăloase în realitate, dar în fond de o covârșitoare importanță.

Cea mai bună urare credem a fi, să-i dorim cărții cât mai multe ediții spre mulțumirea autorului și spre folosul generațiilor ce se tericesc din luminile ei!

In Duminea V-a a Postului Mare.

De: Prof. C. Rudneanu.

Mântuitorul Iisus Christos, părăsia Efremul și înainta cu apostolii Săi, înainta spre cetatea, unde avea să se desfășure cea mai puternică dramă... Calvarul... sfârșitul Fiului lui Dumnezeu trebuia să se realizeze a ceea... căci „Iisus mergea înaintea Ucenicilor“ și „erau turburați și mergeau îngrozii după El“... Iisus le-a vorbit: „Ne suim la Ierusalim și Fiul omului va fi dat în mâinile preoților celor mai de seamă și cărturarilor. Ei Îl vor osândi la moarte și Îl vor da în mâinile Neamurilor“ (Marcu 10, 33).

Iisus le spunea și-i pregătea pe apostolii săi de apropierea timpului care avea să se plinească în scurt, le amintea de Golgota, suferințele Sale, de prinderea Lui, de sentința de moarte pe care tribunalul jidovilor avea să o pronunțe și în sfârșit de căderea Lui în mâinile păgânilor, apoi diferitele momente de suferință,

*) Recenzentul se referă la catehizație în general, deși situația e specifică stărilor din Vechiul-Regat, căci aici a catehizat totdeauna preoțimea.

maltratări, umiliri ce vor avea loc, după toate acestea va învia după trei zile.

Fiii lui Zevedei și a Salomei, Iacob cel Bătrân și Ioan L-au întrebat pe Iisus zicând: „Să ședem unul de dreapta Ta și altul de stânga Ta, când vei fi îmbrăcat în mărirea Ta“ (Marcu 10, 37). Acești doi apostoli cereau să se împlinescă cât mai repede cele spuse de Iisus Christos de atâtea ori, când ei (apostolii) vor sta pe cele 12 scaune... Și Iisus le-a spus: „Nu știți ce cereți. Puteți voi să beți paharul pe care am să-l beau Eu, sau să fiți botezați cu botezul cu care am să fiu botezat Eu?“ (Marcu 10, 38) Mântuitorul îi pune în fața unui fapt care se va întâmpla, le arată paharul amar al suferinței ce-L așteaptă, moartea care va veni, — pe de altă parte le amintește despre botezul sângelui pe care-L va primi atunci când va fi pe cruce.... Fiii lui Zevedei răspundeau: „Putem“. Ei răspundeau sincer și prompt la întrebarea pusă de Mântuitor. Mântuitorul spune: „Este adevărat că paharul pe care-l voi bea Eu, îl veți bea, și cu botezul cu care voi fi botezat Eu, veți fi botezați“ (Marcu 10, 39). Iisus le întărește celor doi frați drepturile cerești în împărăția lui Dumnezeu, și avea drept să o facă ca să nu schimbe nimic din împărăția Tatălui. Și sf. apostol Pavel ne spune: „De acum mă așteaptă cununa neprihanită pe care mi-o va da în ziua aceea „Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui“ (Timotei 4, 8).

Această prezicere s'a întâmplat, fiindcă apostolul Iacob cel Bătrân, a avut primul gloria de a muri pentru Iisus Christos; „Cam pe aceeaș vreme împăratul Irod a pus mâinile pe unii din Biserică, pentru ca să-i chinuiască; și a ucis cu sabia pe Iacob fratele lui Ioan“ (Fapt. Ap. 12, 1—2) iar Ioan a foat prins la Efes și adus la Roma din ordinul lui Domițian și aruncat într'un vas cu smoală ferbinte. Mai târziu a fost exilat în insula Patmos, după cum ne spune la începutul Apocalipsei: „Eu Ioan, fratele Vostru, care sunt părtaș cu voi la necaz, la Impărăție și la răbdarea în Iisus Christos, mă aflam în ostrovul care se chema Patmos, din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și din pricina mărturiei lui Iisus Christos“ (Apocalipsa 1, 9).

Sfântul evangelist Marcu ne spune, că „Cei zece când au auzit aceasta, au început să se mânie pe Iacov și pe Ioan“ (Marcu 10, 41). S'au supărat pe cei doi apostoli, fiindcă ei se considerau egali, la un moment dat cei zece s'au văzut micșorați și o gelozie îi rodea, care devenit apoi un murmur general și diferite

imputări au urmat... Iisus văzându-i desorientați, s'a apropiat de ei, arătându-le tabloul măreț al creștinismului adevărat, pe care-l opune măreției lumii trecătoare și plină de răutate... elogiază inimile apostolilor Săi, rivalitatea și ambiția, viciile ale păgânismului, n'au loc în Biserica Sa. El zice: „Știți că cei priviți drept cărmuitori ai neamurilor, domnesc peste ele, și mai marii lor le poruncesc cu stăpânire. Dar între voi să nu fie așa. Ci oricine va vrea să fie mai mare între voi, să fie slujitorul vostru; și oricine va vrea să fie cel dintâi între voi, să fie slujitorul vostru, căci Fiul omului n'a venit să I-se slujească ci el să slujească, și să-și dea viața răscumpărare pentru mulți!“ (Marcu 10, 42—45).

Iisus Christos vorbește către apostoli ca un frate mai mare către cei mici, le explică apostolilor Săi mai puțin experimentați, arătându-le un exemplu trist pe care trebuie să-l evite, și un exemplu perfect de imitat. Exemplul trist și rău era al despoșilor mari și mici, cari stau în fruntea statului roman. Credincioșii lui Iisus n'au nimic cu aceștia, mai mult, le sunt servitorii acestora. Exemplu e însuși Mântuitorul Iisus Christos, care cu toată puterea, demnitatea și natura Sa divină s'a umilit pe sine, sacrificându-se pentru mântuirea multora, cari cred și mărturisesc învierea Sa.

In slujba apostolatului.

De: **Iacob Crețiu.**

Cu tot greul zilei, cu tot scepticismul unora și desnădejdea multora, noi, prin descinderile pe cari le-am făcut la sate, am făcut o constatare, care n'a putut, decât să ne umple sufletul de bucurie.

Poporul nostru își are sufletul încă destul de curat. Noroiul vieții sociale orașenești n'a alterat prea mult caracterul țaranului nostru. Cinstea și demnitatea, o găsești încă la foarte mulți din ei. Și, nici *credința* n'a murit în sufletul lor. Este chiar dornic, setos, poporul nostru, după o *viață spirituală* mai intensivă. Ei bine, asemenea constatări, nu pot fi luate decât de bun augur pentru viitorul neamului și al bisericii noastre.

...Duminecă în 26 Martie, „Corul Catedral“, s'a deplasat în îndepărtata comună *Domașnea*.

În frunțașă comuna Domașnea, așezată în creierul munților Banatului, în regiunea așa numită „Poarta orientală“, caracterizată printr'un pitoresc încântător, la ușa unei biserici, care ar putea face cinste oricărui oraș, suntem primiți de preoții Simion Răsvan și Vasile Uzonescu. Acesta

din urmă deși suferind n'a putut să nu ia parte la bucuria mare a credincioșilor săi.

Părintele Simion Răsvan, relevând efectul venirii noastre în mijlocul lor, ne salută în numele credincioșilor prin cuvinte emoționante.

Răspunde în numele „Corului Catedral“, părintele profesor Dr. Dimitrie Cioloca, care în cuvinte de adânc înțeles creștin, arată rostul venirii noastre în Domașnea.

...Se începe sfânta liturgie. Servesc în sobor preoții: prof. Filip Pop, Simion Răsvan din loc, Petru Moisescu din Luncavița și diacon prof. Zeno Muntean.

Corul nostru s'a întrecut pe sine. Biserica spațioasă și cu o acustică foarte bună, a ajutat mult la înduioșarea și celor mai împietrite inimi, prin vraja cântării noastre bisericesti.

Ceeace mi-a atras atențiunea în tot timpul sfintei liturgii, au fost numeroșii micuți școlari, cari au stat aproape nemișcați, cu ochi îndreptați spre cor, sorbind în sufletele lor nevinovate farmecul melodiilor divine. Sufletele candidale ale acestor școlari, mi-au dat posibilitatea să constat încă odată puterea magică a cântării asupra omului.

La priceasnă a predicat părintele diacon prof. Zeno Muntean, vorbind despre importanța postului și rugăciunii în viața noastră de creștini. Predica de un conținut foarte instructiv, a fost ascultată de toți, cu viu interes.

Mulțumește la finea sfintei liturgii, din nou, în numele credincioșilor din Domașnea, părintele Simion Răsvan, pentru clipele de adevărată înălțare sufletească pe cari le-am procurat tuturor celor prezenți și ne roagă să nu-i uităm nici pe viitor.

Ceeace am putut remarca în sfânta biserică e curățenia exemplară în care este ținută, care impune ochiului din primul moment și care nu poate servi decât spre cinste slujitorilor acesteia. M'a surprins apoi plăcut, faptul, că deși în Domașnea sunt peste 2000 suflete, nu există nici un sectar. Nu putem decât cuvinte de laudă să aducem pentru aceasta preoților, cari știu să-și îndeplinească în înțelesul strict al cuvântului misiunea, precum și credincioșilor cari stau neclintiți în jurul bisericii lor.

Înainte de a pleca din curtea sfintei biserici, în care este înmormântat preotul Gheorghe Pepa, tatăl fostului protopresbiter Ioan Pepa al Mehadiei, corul și-a ținut de datorință creștinească să facă o rugăciune și la crucea acestui de mult adormit în Domnul, fost slujitor al altarului străbun, intonând răspunsurile la ecteniile funebrele rostite de preoții liturgisitori.

...Din Domașnea, însoțiți de părintele

Răsvan, am plecat la *Cornea*. Aci, la marginea satului, am fost primiți de părintele Nicolae Văleanu care îmbrăcat în ornate ne-a salutată în numele credincioșilor săi. A răspuns părintele prof. Filip Pop. Indreptându-ne spre sfânta biserică, urmați de numeroșii credincioși ai comunei, aci, am putut constata aceeași îngrijire ca și în biserica din Domașnea, ceiace, la fel, nu-i poate servi decât spre laudă părintelui Văleanu. S'a oficiat vecernia de către preoții: prof. Filip Pop, Simion Răsvan, Nicolae Văleanu din loc și par. diacon prof. Zeno Muntean. A predicat par. prof. Filip Pop, care a vorbit despre datorința sfântă a părinților să-și crească copiii într'un spirit adevărat creștin, ei fiind responsabili înaintea lui Dumnezeu de creșterea pruncilor lor. Predicatorul a fost ascultat cu deosebită atențiune și avem convingerea că mulți părinți prezenți au câștigat mult din cele auzite.

Înainte de a ieși din sfânta biserică, părintele Nicolae Văleanu, care la fel n'are sectari în comuna pe care o păstorește, ceiace numai spre lauda lui și a credincioșilor îi poate servi, în cuvinte de pronunțată înduioșare ne mulțumește pentru marele sacrificiu ce l-am făcut prin deplasarea noastră până la ei, la o distanță de aproape 50 Km. de Caransebeș, și ne roagă a nu-i uita nici pe viitor.

„Glasurile îngeresti — ne spune părintele Văleanu — ce s'au înălțat spre cer azi, în acest lăcaș dumnezeesc, au adevărit cuvintele cântării sfinte: În biserica măririi tale stând ni-se pare că stăm în cer. Sufletul nostru în aceste clipe a urcat treptele scării visate de patriarhul Iacob. Din centrul Episcopiei au coborât în mijlocul nostru sămănătorii cuvântului dumnezeesc și privighetiroile melodiilor noastre bisericesti. Ei au răpit inimile noastre din apropierea pământului și ne-au înălțat sus, — acolo unde numai îngerii au pătruns. Toate grijile lumesti au fost date uitării în aceste momente de pace, de frăție și de iubire creștinească.“

...Plecăm deodată cu apusul soarelui spre Caransebeșul nostru. În drum ne-am oprit și la „*Piatra Scrisă*“, unde am făcut o rugăciune, și în plin amurg, în sunetul duios al clopotului mănăstirii, corul a ridicat puternice osanale spre bunul Dumnezeu, implorând iertarea păcatelor ctitorilor acestui sfânt lăcaș de închinare.

La Caransebeș am ajuns în plină noapte și deși oboșiți de drum, ne simțiam foarte mulțumiți, pentru că o zi întreagă am dat popoului nostru dreptcredincios ceiace s'a găsit mai bun în sufletul nostru.

Și, *mai mare recompensă și mulțumire, decât aceia pe care o găsești în faptele tale proprii, nu poate fi alta.*

Cuvântare la un parastas.*)

Intristată asistență,

Sunt deja 6 luni dela cumplita lovitură primită prin moartea prematură a scumpului nostru defunct, parohul Liviu Corneanu. Durerea noastră și azi e nespūsă, căci rana sufletească, cauzată de această pierdere, în decursul acestui timp la suprafață și în aparență s'a cicatrizat; în ființa ei însă din ce în ce tot mai mult se adâncește și ne pătrunde sufletul.

Nespūs de greu ne putem mângăia, văzând, că iubitul nostru nu mai e la altarul Domnului. Vocea lui melodioasă și frumoasă nu se mai aude și a încetat de a mări poeticul cultului străbun și de a produce evlavie înălțătoare de suflet la aducerea jertfei celei preasfinte. Cuvântul său plin de blândețe adevărat preotească nu mai învață și îndeamnă păstorii la împlinirea datoriei către Dumnezeu, aproapele, patrie și neam.

Răposatul a fost în înțelesul cel mai strâns al cuvântului preot la înălțimea chemării, pentru că sufletul lui a fost pătruns de adevărata concepție a credinței. Credința creștină pentru el n'a fost cuvânt, teză, simplă problemă, ci viață, foc și sbucium, realitate, putere de luptă și învingere: a fost focul sacru ce a ars dar a și aprins. Dânsul a simțit și a trăit religia în realitate. Acest dar ceresc, hărăzit numai prea puținor aleși, i-a dat acea putere de însuflețire și muncă care i-a ajutat că în timp relativ scurt a realizat atâtea lucruri frumoase și bune prin ce și-a câștigat stima, iubirea și recunoștința tuturor oamenilor de bine.

Nu se poate să nu ni se umple ochii de lacrimi când simțim lipsa scumpului nostru Liviu din mult, foarte mult iubita sa familie, în care a dus o viață conform îndrumărilor sfântului Apostol Pavel date preoților. Și apoi cât de mult ne apasă sufletul lipsa lui în creșterea iubiților fii! Câtă muncă, îngrijire și jertfă n'a arătat dânsul pentru ei! Dar cruda, nemiloasa moarte li-a curmat posibilitatea de a-l avea scut de apărare, tocmai atunci, când vor avea mai mare lipsă de iubirea unui tată harnic și înțelept.

Inima ne sângerează la grozava constatare, că Liviu a dispărut pentru totdeauna din viața aceasta. Venerații săi părinți la vârsta

*) Rostită de preot-profesorul *Dimitrie Soceneanțu* Marți în 28 Martie în biserica Sfântului Ioan din prilejul parastasului de șase luni dela moartea preotului Liviu Corneanu în fața familiei, părinților, fraților, precum și a unei numeroase și distinse asistențe.

înaintată, când au mai multă lipsă de liniște și cruțare, sunt lipsiți de bucuria și mângâierea ce o produc faptele mărețe ale unui fiu bun, harnic și înțelept; onorații săi frați sunt despoiați de adevărata și sincera lui iubire frățească care și-o manifesta adesea până la devotament; în fine, noi, toți aceia cari am avut fericirea să ne numărăm între prietenii lui, suntem lipsiți de o sinceră și adevărată prietenie, ne fiind în sufletul său nobil nici cea mai mică umbră de vicleșug.

Intristată asistență,

Sufletul creștin al marelui poet G. Coșbuc prin următoarele versuri:

„Dar știu un lucru mai pre sus.

Credința'n zilele de-apoi
E singura tărie'n noi;
Că multe's tari cum credem noi,
Și mâne nu's.

Și ori cât de amărăți să fim
Nu-i bine să ne deslipim
De cel ce viețile le-a dat!
O fi vieța chin răbdat,
Dar una știm: ea ni s'a dat
Ca s'o trăim!“

(„Moartea lui Fulger“)

ne conduce în starea noastră deprimată către adevărata tămăduire. Balsam, care să ne alineze grozavele noastre dureri sufletești, mângâiere și întărire aflăm numai în legea noastră creștină, căci Intemeietorul ei, Domnul nostru Iisus Christos, rezolvind problema morții, ni-a dat tăria de a suporta cu resignare creștinească ori ce lovitură de felul acesta. Moartea pentru noi creștinii nu este nimicire, este numai finea parcurgerii vieții pământești, care este un loc și un timp de pregătire pentru vieța vecinică. „Hotărât este omului odată să moară“ (Evrei 9 17), ca despărțindu-se trupul de suflet, acesta din urmă să se reîntoarcă la Dumnezeu, care l-a dat, și după faptele sale să se împărțășească de adevărata răsplătă. Prin urmare și scumpul nostru defunct prin moartea sa a trecut numai la cele vecinice.

Intristată asistență,

La desgroparea orașului Herculani, care înainte de 1900 ani a fost cotropit de lava Vezuului, s'a aflat în săpăturile nu de mult făcute la poarta cetății deja petrificat un ostaș care stătea santinelă. Pericolul cel mare nu l-a putut depărta dela postul datoriei. Sentimente de admirație și recunoștință încoronează

fruntea legionarului acela, răsplătindu-i-se conștiința datoriei și devotamentul.

Și scumpul nostru defunct pentru credința sa tare și vie, pentru munca sa asiduă adusă jertfă binemiroitoare lui Christos Domnul, pentru iubirea sa mare și neprecupețită, ca soldat viteaz și devotat Domnului, primește „cununa neprihănită“ a fericirii vecinice, căci luptă bună a luptat, credința a păstrat.

Noi cei vii, nu numai bucurându-ne de fericirea lui cerească, ne alinăm durerea cauzată de pierderea suferită, ci îi vom păstra cu sfințenie în veci și amintirea și pe mormântul său rece, care până la a doua venire a Domnului îi va păstra corpul neînsuflețit, vom depune cu pietate cununa împletită din stima, respectul, dragostea și recunoștința noastră.

Vecinică să fie amintirea lui!

„Nu știți ce cereți!“

(Marcu X, 38)

„Așa a iubit Dumnezeu lumea, încât și pe cel unul născut Fiul său l-a dat ca tot cel ce crede în el să nu piară ci să aibe viață vecinică“.

Auzind cuvintele acestea ale Sf. Scripturi, sufletul ni-se umple de bucurie și fericire. Există minte omenescă care să-și închipue dragoste mai mare ca aceasta? Și într'adevăr Fiul lui Dumnezeu s'a născut luând corp omenesc, spre a duce la îndeplinire, înalta sa misiune cu riscul vieții.

Toată viața sa pământească n'a folosit-o decât învățând și chemând la pocăință.

Odată pe când era ucenicii săi, Mântuitorul găsi nou prilej să le vorbească, — deja a treia oară, — despre patimile Sale și despre moartea Sa pe care o prevedea în înțelepciunea Sa dumnezeiască.

Da, se vedea pe Sine vândut de unul ce sta alături de dânsul, se vedea prins în mod mișelesc, se vedea înaintea lui Pilat, purtat pe drumuri dela Ana la Caiafa, se vedea lovit de biciul călailor, își simțea parcă fața plânsă și brăzdată cu sudori de sânge, se vedea sub povara crucii și înșfârșit pe Golgotha ferecat în cue între cei doi tâlhari...!

Apăsât de greutatea acestor gânduri își privi cu duioșie ucenicii și prinse a le spune:

„Iată ne suim în Ierusalim și Fiul Omului va fi dat în mâinile preoților mari cari își vor bate joc de el, îl vor bate cu nuele, îl vor scuipa și-l vor omori și după trei zile va învia“.

Câtă groază și desnađejde au cuprins pe ucenici auzul acestor cuvinte ne putem închipui!

Cum? El cel puternic cu cuvântul și cu fapta, El care a vindecat atâți schilozi, orbi și neputincioși, care a înviat pe Lazăr, pe fca lui Iair, El să moară? Ei credeau că vor merge la Ierusalim pentru altceva; să se proclame pe sine împărat iar pe ei să-i facă demnitarii săi înalți.

Și cuprinși de gândul acesta al măririlor deșarte, Iacov și Ioan grăesc: „Încățătorule voim ca orice vom cere să ne faci nouă. Dă-ne să ședem unul de-a dreapta și altul de-a stânga între mărirea Ta“.

Pe când Mântuitorul le spunea destul de lămurit că va suferi bătăi, batjocuri, moarte pe cruce, ei se gândesc la ranguri în împărăția lui Dumnezeu.

Nesațiul după titluri, patima măririlor îi rodea și pe ei așa cum ne roade și pe noi astăzi și întotdeauna. O! Și câte înfricoșătoare neajunsuri n'a produs această patimă; războaie, ură, desbinare, a ruinat atâtea fericiți și a nimicit atâtea bune rândueli.

Ea face din omul cel mai înțelept, animalul cel mai crud, ea ne orbește atât de amarnic încât nu mai vedem nici de unde venim, nici ce suntem și nici unde mergem! Patima aceasta diavolească ne întunecă întru atâta judecata făcându-ne a ne închina banului și trupului plin de păcate; ea ne face să pășim pe calea deșertăciunilor omenești, uitând de Dumnezeu aproape cu totul. Isus văzând cererea lor necugetată le răspunde: „Nu știți ce cereți”, căci „în împărăția mea cel ce vrea să fie mare, este tuturor slugă...”

Cu alte cuvinte în împărăția cerească nu se dau favoruri pe baza rudeniei, nu se fac protejuri, ci totul se dă după merit. Se dă loc de cinste acelor ce-l merită, adecă acelor cari au umblat întru dreptate, în sfințenie și au sporit în credință și fapte bune.

Dacă voți să aveți locuri de cinste, le zice Mântuitorul, suferiți și voi patimile mele, beți și voi paharul amarăciunilor mele, striviți-vă și voi umeriile sub greutatea crucii, răstigniți-vă și voi și veți avea vecinicia.

Spusele acestea ale Domnului nostru Iisus Christos nu se referă numai la cei doi ucenici ai Săi, ci la toată lumea din toate timpurile.

Nu dorim și noi astăzi ca și ucenicii să ajungem cei mai mari din lume, s'o împărțim parcă și să vedem pe alții umilindu-se la picioarele noastre?

Cine-i acela dintre noi care nu vrea să ajungă mai mult decât semenul său?

Care, numai pe simplul motiv că se numește creștin, nu cere dela Dumnezeu în rugăciunile sale favoruri mari fără vre-un merit și chiar fără a-și lua vre-o obligație? Și ce cerem?

Cerem doar lucruri pămânești, să ne dea hrană multă pentru nesațiosul nostru trup, cerem averi, bani, bogăție, comori...

Sunt unii cari se roagă și cer dela Dumnezeu să nu fie prinși când merg să ucidă vita vecinului, să ardă, să asasineze spre a fura sau a moșteni, și multe alte cereri nedemne, ba chiar nemernice.

Sau gândindu-ne la nenorocita politică care se face în zilele noastre. Ce altceva determină pe unii să-și piardă liniștea, să-și cheltuiască averea, să dușmănească, să batjocurească, să înșele, să promită... minciuni? Binele poporului? Puțini sunt de aceștia.

Dorința de onoruri, de titluri înalte, acesta li-i scopul. Și atunci ne mirăm și chiar ne răsvrătim de multe ori cum de Dumnezeu nu ne ascultă cererile noastre. Sunt acestea cereri?

Nu ne răspunde mîntea noastră cu cuvintele Mântuitorului: „Nu știți ce cereți”?

Pentru suflet nimic, nici cel puțin mântuirea lui și chiar dac'o facem vreodată, ne-am întrebat noi dac'o merităm?

Neconținut sfânta noastră Biserică ne vorbește despre patimile Domnului, despre apropiata sa moarte, ne vorbește că împărăția Lui nu este din lumea aceasta și cel ce vrea fericele dincolo de mormânt, trebuie să se pregătească de pe acum, neconținut auzim glasul Domnului chemându-ne.

Noi ce facem? Răspundem?

Nu! Rămănem surzi și preocupați cu ambițiunile noastre deșarte, ne tarăm zi de zi tot mai mult în noroiul păcatelor, nutrim în noi nenorocita credință că Dumnezeu în îndelunga răbdarea lui ne va ierta.

Pe lângă că nu știm ce cerem, nici nu căutăm a merge pe cărările cele bune ca să putem avea glas înaintea Milostivului Tată.

Creștini și frați! Tuturor, fie că sunteți tineri și viața vă surâde, fie că sunteți bătrâni gârboviți și albiți de ani, zilele ne sunt în mâna lui Dumnezeu și de noi depinde dac'ă voim să câștigăm vreunul din locurile de cinste în împărăția cerească.

Să nu ni-se pară nimic prea greu și obositor când este vorba de mântuirea sufletului nostru. Fie că suntem săraci sau bogați, fie că viețuim în palate ori bordeic, fie că ne bucurăm de titluri înalte ori nu, — la Dumnezeu tot una este, — scopul nostru una să fie: Mântuirea sufletului nostru și fapte să o câștigăm.

„Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și toate celelalte se vor adăuga vouă”, ni se spune în altă parte a Sf. Scripturi.

Să lepădam dela noi toată grija cea lumească, toate ambițiunile, să lepădam toată pofta nesațioasă după lucruri vremelnice, să ne curățim de toată ura împotriva aproapelui nostru, nu gândindu-ne a ajunge la pozițiuni sociale înalte fără a merita. Oricine am fi noi, ceea ce facem să facem din cuget curat, nu defăimând pe cineva și titlul nostru va fi mare la Dumnezeu.

De dorim onoruri, să le câștigăm prin umilință, întocmai ca Mântuitorul a cărui mărire umple cerul și pământul și înțelepciunea lui este nemărginită. În credința că ne-am lămurit intrucâtva despre drumul ce trebuie să-l urmăm pentru ca rugăciunile noastre să fie adevărate rugăciuni, să ne îndreptăm privirile către Dumnezeu și să-l rugăm să ne trimită bogata Sa milă și duhul sau întăritor și mîna noastră împietrită s'o deschidă la plinirea faptelor celor bune și luminându-ne gândirile să știm în rugărilor noastre către Dănsul, ce trebuie să cerem pentru câștigarea mântuirii noastre. Amin.

Dimitrie Anuțoiu preot.

Un document.*)

Nr. 42 Dela guvernatorul (cu puteri depline) al județului Caraș, și al graniței române bănățene.

Către guvernământul provizoriu al Caransebeșului.

Dupăce Ștefan Popovits, episcopul ortodox (de rit vechi) al Vârșetului a fost târît la închisoare de către dizidenții sârbi și Pantelimon Jivcovits episcopul greco ne unit al Timișorii, ca membru al sârbilor dizidenți (revoluționari) încă în anul trecut a fost suspendat de către guvernul țării; Patrichie Popescu, locțiitor al scaunului episcopal din Vârșeț — pe care l-a primit dela sârbii răsculați — trădându-și patria a părăsit oficiul și a fugit și astfel credincioșii din comunele ortodoxe

*) Documentul a fost publicat în Nrul trecut omițându-se din croare numele lui *Ignatie Vaia*. Documentul este proprietatea particulară a Dlui *Dimitrie Lăzăr*, directorul Cărtii Funduare din Loc.

aparținătoare celor două episcopii din granița banatică românească și din județul Caraș fiind fără conducerea bisericească legală, și ca această stare extraordinară să nu mai continue a rămâne spre dauna religiei și a credincioșilor: în baza drepturilor depline de guvernator am aflat de necesar a numi provizor de locțiitor-episcop al bisericii de rit ortodox din granița banatică românească și din comitatul Carașului, pe *Ignatie Vuia* protopopul de rit ortodox al Oraviței, despre ceace prin aceasta aduc la cunoștință spre conformarea necesară.

Data în Logoj la 17 Mai 849.

guvernator: **Fülepp Lipót.**

Fabrica de lumini eparhială vinde începând cu ziua de 1 Aprilie 1933 lumini din ceară curată prin Librăria diecezană cu 170 (unasutășaptezeci) lei Kilogramul.

Ș T I R I

Locale.

Duminecă, după serbătoarea Bunevestiri, la sfânta liturgie a predicat părintele profesor *Gheorghe Noaghea*. Dsa a făcut un succint istoric al antecedențelor nașterii Mântuitorului Iisus Christos, Care s'a zămislit din sfânta Fecioară Maria. Istoria acestui protoevanghel a fost ascultată cu multă luare aminte.

*

La vecernie a predicat preotul *Pavel Bogoevicu* din Consiliul eparhial. Dsa a vorbit despre cei trei dușmani ai omului mai precis ai sufletului omenesc, și cari sunt corpul, lumea și diavolul.

Hirotonire. Sâmbătă și Duminecă Prea Sfințitul Episcop a binevoit a hirotoni intru preot pe candidatul de preoție *Nicolae Drăgan* instituit capelan cu drept de succesiune în comuna *Silagi*.

Adunarea generală a societății ortodoxe a femeilor române s'a ținut Duminecă. Am avut prilejul să ne convingem cu prilejul adunării acestei modeste și laborioase societăți de importanța ei mare în viața religioasă-morală, pe cale de edificare. Meritul covârșitor al prosperității sale existențe revine tuturor membrilor și cu deosebire *Drei Elena Biju*, președinta societății.

Masa săracilor. Câțiva membrii ai parohiei din Loc, bisericani probați, au aranjat la sărbătoarea Bunevestiri *masa săracilor*. Un obicei bun, creștinesc, care lasă mulțumire măcar în zilele mari ale creștinătății, în sufletele celor amărâți. „Masa” aceasta s'a aranjat în sala Oficiului Parohial, în care mâncările gătite pentru cei vre-o trei sute de săraci au fost sfințite de preoții liturgisitori, cari eșind din biserică și urmați de tot poporul din biserică au trecut în sala vecină a Oficiului Parohial. În momentele de intenză emoție, între atâția nenorociți ai vieții, parohul *Petru Bancea* a găsit accente de elogiioasă laudă inițiatorilor, cari știu de milă și caritate, legând la sufletul tuturor importanța creștinismului trăit, în fapte de milostenie, laudate și cu plată răsplătite de Dumnezeu îndurărilor...

Licitație minuendă.

Pe baza aprobării Venerabilului Consiliu Eparhial Nr. 5286 ex 1932 ddo 26 Septemvrie 1932, se publică licitație minuendă pentru zidirea unei cruci de piatră cu termen de 30 zile dela prima publicare în „Foaia Diecezană”.

Prețul de exclamare este 15.600 Lei.

Licitanții sunt obligați a depune cauție 10% din prețul exclamării în bani gata ori efecte publice.

Contractul încheiat devine obligator pentru întreprinzător îndată după semnare, iar pentru comuna bisericească după aprobarea din partea Venerabilului Consiliu Eparhial.

Spese de deplasare nu plătește comuna bisericească.

Comuna bisericească își rezervă dreptul de a incredința lucrarea celui în care are mai mare încredere fără considerare la suma oferită.

Devizul, planul, se pot vedea la Oficiul parohial din Boldur.

Spesele pentru facerea planului și devizului cad în sarcina întreprinzătorului.

Boldur la 22 Martie 1933.

Zaharie Humița m. p.
secretarul cons. par.

Vasile Vodă m. p.
preș. cons. par.

1—3

„CORCANA” Fabrică de Butoaie, Parchete și Lemnărie S. A. în lichidare, Caransebeș.

Convocare.

Domnii acționari ai Societății „Corcana” Fabrica de Butoaie, Parchete și Lemnărie S. A., în lichidare sunt invitați la

ADUNAREA GENERALĂ,

care se va ținea în Caransebeș, 15 Aprilie 1933 ora 10^{1/2} a. m. în biroul lichidatorului d-lui Dr. Ernest Halle.

ORDINE DE ZI:

1. Designarea grefierului și alegerea a doi acționari, pentru autentificarea procesului verbal.
2. Raportul lichidatorilor și al cenzorilor, despre anul de lichidare 1932. Pertractarea bilanțului de lichidare.
3. Darea absolutului.
4. Alegerea cenzorilor.
5. Eventuale propuneri anunțat în conformitate statutelor.

Caransebeș la 25 Martie 1933.

Lichidatorii

N. B. Acei acționari, cari doresc a lua parte la adunare, sunt rugați a depune acțiunile lor, până cel mai târziu la 10 Aprilie a. c. în mâinile lichidatorului d-lui Dr. Ernest Halle, Caransebeș.

Contul Bilanț de Lichidare pro 1932.

ACTIVA :

Cassa Lei 20—; Realități și instalațiuni Lei 4,725.000—; Mărfuri și material Lei 1,649.113—; Debitori Lei 2,502.807.26; Efecte Lei 60.000—; Perdere reportat din 1931 Lei 3,799.746.18; în total Lei 12,736.686.44.

PASIVA :

Capital societar Lei 5,000.000—; Fond de Rezervă Lei 370.000—; Fond de Amortizare investițiilor Lei 1,386.000—; Fond de rezervă pt. creanțe dubioase Lei 118.799.18; Fond de Pensie Lei 55.398.87; Creditori Lei 5,306.488.39 în total Lei 12,736.686.44.

Caransebeș la 31 Decemvrie 1932.

Rado, lichidator

Dr. Halle, lichidator

L'am revidat și aflat exact, consiliul de cenzori: **W. Munk**, **Norbort Fischer** prs. expert-contabil, **E. Rado**.

„PÂRVOVANA“ INSTITUT DE CREDIT ȘI ECONOMII CA SOCIETATE PE ACȚII ÎN PÂRVOVA.**Convocare.**

Domnii acționari ai băncii „PÂRVOVANA“ institut de credit și economii ca s. p. a. în Pârvova sunt invitați la a

XXVI-a adunare generală ordinară,

care se va ține în Pârvova la 30 Aprilie 1933, ora 10 a. m. în localul institutului cu următoarea

Ordine de zi:

1. Deschiderea adunării generale.
2. Designarea unui notar și alegerea a doi membri pentru autentificarea procesului verbal.
3. Raportul Consiliului de administrație și al Censorilor despre agendele anului de gestiune expirat. Pertractarea și aprobarea Bilanțului, darea absoluturului.
4. Alegerea a patru membri în Consiliul de administrație.
5. Eventuale propuneri conform §-lui 11 din Statute.

Consiliul de Administrație.

N. B. Domnii acționari, cari doresc a participa cu vot decisiv în persoană sau prin plenipotențiați, sunt rugați a-și depune acțiunile eventual plenipotența până la 27 Aprilie 1933 ora 10 a. m. la cassa institutului. Femeile se pot reprezenta numai prin persoane, cari și-au depus deja acțiunile la institut.

ACTIVA		CONTUL BILANȚULUI PRO 31 DECEMBRIE 1932.		PASIVA	
Cassa în numerar	10.621	Capital de acții	400.000		
Cambii de bancă	4,615.899	Capital de acții emis. V.	205.259	605.259	
Cambii cu ipotecă	3,151.450	Fond de rezervă	340.000		
Cont curent adv. Grecu	6.000	Fond de rezervă Z. Miulescu	100.000		
Efecte	1	Fond de rezervă pt. dubioase	265.000	705.000	
Mobilier	1	Depuneri		3,847.728	
Perdere	48.415	Reescont		2,083.280	
		Cont curent	105.768	105.768	
		Dividendă nereclamată		38.122	
		Tantieme		23.750	
		Remunerație și ajutor		13.000	
		Impozit după div. tantieme și remun.		19.211	
		Spese de emisiune		45.480	
		Impozit către Stat restante		214.205	
		Interese de reescont restant		129.084	
		Interese transitoare		2.500	
	7,832.387			7,832.387	

DEBIT		CONTUL PROFIT ȘI PIERDERE		CREDIT	
Interese de reescont	246.364	Report din anul trecut		24.531	
Interese de Cont curent	29.073	Interese de cambii		454.908	
Dare	227.834	Provizioane		38.021	50
Salare	48.800	Scripturistica		22.384	50
Chirie	4.000	Perdere		48.415	
Poștă și telefon	3.133				
Spese cu conversiunea	16.320				
Spese de birou	12.736				
	588.260			588.260	

ss. Zaharie Miulescu
director executiv

Pârvova la 31 Decembrie 1932.

ss. Constantin Toplicianu
cassar

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE:

ss. Isidor Tătariu
președinte

ss. Carol Schwab

ss. Gheorghe Uzonescu

ss. Romulus Boldea

ss. Isac Hațegan

Subsemnata comisie de censori am examinat și revidat conturile prezente și le-am aflat în deplină ordine și în consonanță cu registrele institutului.

Pârvova la 11 Februarie 1933.

Președinte ss. Dănilă Laitin

ss. Nicolae Fișteag

ss. Mihail Cristescu

ss. Petru Baderca

ss. Ilie Draghiciu

ss. Gheorghe Jurcescu